

VETERANS B&T



25 JAAR B&T

NIJMEEGSE
VIERDAAGSE
2025

BEWAARDE
SCHATTEN

COLUMN:
HETE BRIJ

48^e jaargang
september 2025



Veterans B&T is een uitgave van de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorraders- en Transporttroepen, Regiment Aan- en Afvoertroepen en Regiment Intendance troepen. Opgericht op 3 mei 1975 als Landelijke Reünie Commissie Aan- en Afvoertroepen. De Vereniging is aangesloten bij het Veteranen Platform.



Ereleden

P. Rûeck, bgen b.d. †
B. Kantborg, kol b.d.
Drs. G.K.H. Hes, kol b.d. †
W. Engelmann, Lkol b.d.
G.A.M.M. van Kuijck, kol
H. Schulz, Lkol b.d.

Raad van advies

A.J.A. Beukering, Bgen b.d.
M.A.R.C. Souman, Lkol
L. Kuijpers, kol b.d.
G.A.M.M. van Kuijck, kol

Bestuur

Voorzitter

Dick de Heus
06 12985799
voorzitter@veteranenbent.nl

Secretaris

Ruud de Jong
06 40357124
secretaris@veteranenbent.nl

Penningmeester

Dick Mintjes
06 16193380
penningmeester@veteranenbent.nl

Activiteiten ondersteuning

Marc de Voogd
06 51732044
activiteitenondersteuning@veteranenbent.nl

Promotie

Peter Knispel
06 81831628
promotie@veteranenbent.nl

Zorg voor Veteranen en coördinator nuldlijnszorg

Marco Leurs
nuldlijnszorg@veteranenbent.nl

Redactie

Willemijn Teerds
06 83118935
communicatie@veteranenbent.nl
Jeroen Hoeksels
06 28658214
redactie@veteranenbent.nl
Inka Logister
redactie@veteranenbent.nl
Michel Roest
Tevens LSO 1(NL/BE)VNTbat T2-T6
0172 469 320
redactie@veteranenbent.nl

Redactieadres

Maatschapslaan 29
2404 CL Alphen a/d Rijn

Vereniging op internet

Webmaster, Kees van Bergen
0630535051
webmasters@regimentbent.nl
www.veteranenbent.nl
www.facebook.com/veterans B&T.nl

Regiment op internet

www.regimentbent.nl

Secretariaat en verzending

'Veterans B&T'
Postadres:
OTCLOG/Staf/Bureau Regimenten/Regiment B&T
MPC 53 A
Postbus 109
3769 ZJ Soesterberg

Contributie

Minimaal € 17,50 per jaar, te voldoen op ING,
IBAN Nummer: NL58INGB0002366552
BIC Nummer: INGBNL2A
t.n.v. Ver Veteranen Regiment Bevoorraders- en
Transporttroepen, (VVRB&T)
Soesterberg

Vormgeving en productie

DecaPrint, Alphen aan den Rijn

Inleverdata kopij en foto's

'Veterans B&T' verschijnt 4 x per jaar .
Voor het aanleveren van kopij en foto's gelden de volgende
data als deadline: Editie maart : 14 februari
Editie juni : 14 mei
Editie september : 14 augustus
Editie december : 14 november

Om het werk van de redactie te verlichten verzoeken wij uw
kopij DIGITAAL aan te leveren als zogenaamde "platte tekst".
Dat wil zeggen: zonder opmaak stijlen, verschillende letterty-
pes of kolom gebruik (1 pagina A4 is ongeveer 700 woorden).
Voor foto's: de kwaliteit van het materiaal moet voldoende
scherp zijn, derhalve zullen fotokopieën van afbeeldingen
niet direct worden geplaatst. Het eventueel inscannen van
beelden graag in overleg met de redactie. Mochten er hier-
over vragen zijn dan kunt u zich wenden tot de redactie.

Adreswijzigingen

U wordt verzocht adreswijzigingen en berichten van over-
lijden zo spoedig mogelijk digitaal door te geven aan de
secretaris, secretaris@veteranenbent.nl.

REDACTIONEEL

Willemijn Teerds-Hop



14 augustus 2000, ik weet het nog goed. Mijn opkomstdag op de KMA in Breda. Spannend, maar ik vond het vooral erg leuk. Veel nieuwe mensen, lekker dingen doen en ik had dikke schik. Ik liep rond met een Nassau blauw ondergrondje en de zogenaamde ‘platgereden kip’. Een goede 2 maanden later mocht ik deze inwisselen voor een geel ondergrondje van het Dienstvak van de Logistiek, vanwege het feit dat de regimenten AAT en Intendance waren samengevoegd. Ik had daar toentertijd nog weinig gevoel bij, aangezien ik vooral bezig was met mijzelf en mijn maatjes uit de amo. Maar het is wel iets wat ik altijd onthouden heb als een memorabel feit. Na de opleiding zou ik starten bij 210 Boscie als commandant van een transportpeloton, dus de verbondenheid met het gevleugelde wiel viel bij mij goed in de smaak.

Inmiddels zijn we 25 jaar verder en staat deze editie van de Veterans in het teken van het 25-jarig bestaan van het Regiment B&T. Een mooie gelegenheid om samen met Willy Engelmann en Geert Peters van Bureau Geschiedschrijving het archief in te duiken. Willy beschrijft de ontwikkelingen binnen ons regiment van de afgelopen 25 jaar en waar wij als regiment voor staan in het artikel ‘Bonum non absurdum’. Een mooie teaser naar het komende jubileumboek!

Geert zingt het op een andere toon en neemt ons mee naar het ontstaan en de betekenis van ons regimentslied. Want menigeen kan denk ik beamen dat er nog veel collega’s zijn die uit volle borst ‘trots’ zingen in de zin ‘Nu de tros van het Nederlandse leger’... En trots, dat mogen we zeker zijn!

In de afgelopen 25 jaar, en voor de meesten van ons ook jaren daarvoor, verzamelen we een hoop herinneringen en oude schatten. Wat voor sommige zomaar een verdwaalde knuffel is, verstopt op zolder, betekent dat voor de gemiddelde militair

vaak een herinnering aan iets bijzonders tijdens zijn diensttijd. Michel trekt zijn pluba op de kop en geeft ons een kijkje in zijn ‘Bewaarde schatten’. Dus laten we niet om de hete brij heen draaien. Wie durft nog meer zijn bewaarde schatten van zolder te halen?

Van de zolder van Michel dwalen we af naar het oosten op de wereldkaart. Jeroen is namelijk beland in Japan en als een echte local tipt hij de beste musea door het land heen. Het is niet echt om de hoek, maar zeker de moeite waard om je te wanen in de Samoerai-cultuur.

En dan moeten we het helaas even zonder Pieter van de Vliet doen. Pieter gidst ons al een tijdje rond door de collectie van de Historisch Collectie en beschrijft daar de pronkstukken met een bijzonder verhaal in ‘Uit de collectie’. Voorlopig is Pieter even uit de running en wensen we hem veel sterkte en kracht toe met zijn behandelingen en herstel. We denken aan je Pieter!

En als laatste wil ik graag onze voorzitter Dick succes wensen met zijn komende missie. Uiteraard is dit een uitnodiging aan je om in de volgende nummers ons wat meer te laten lezen over wat je daar allemaal uitspookt. Maak er een mooie tijd van!

En die hete brij? Daar kun je meer over lezen in de vermakelijke column van Inka. Veel leesplezier!

Inhoudsopgave

Onderwerp	pagina
Redactioneel	1
Van de voorzitter	2
Nederlandse Veteranendag 2025-foto impressie	3
In the Spotlight: Willem Gorter	4
Uit- ingezonden	6
De Nijmeegse vierdaagse verslag	8
Museum Trip: Japan	10
Uit de collectie: Regimentszilver	12

Onderwerp	pagina
25 jaar B&T	14
Bewaarde schatten	18
In the picture	20
Boekreview: Dagboek van Johan de Jonge, Dutchbat III	21
Het Regimentslied B&T	22
Column: Hete Brij	23
In memoriam	24
Agenda	24

VAN DE VOORZITTER

Dick de Heus

Beste mensen,

Voor de meesten van ons zal de zomervakantie er onderhand wel weer op zitten. Voor mij in elk geval wel. Voor de vereniging is de zomer niet de meest 'productieve' periode van het jaar, maar net voordat de vakanties begonnen hadden we gelukkig nog een hoogtepunt: Veteranendag! Ik heb me laten vertellen dat het, ondanks dat het defilé niet kon doorgaan, een geweldige dag was. Inderdaad, ik heb het me laten vertellen. Helaas kon ik zelf niet van de partij zijn, omdat het 'de organisatie' had behaagd mij ter voorbereiding op mijn aanstaande uitzending naar Bosnië voor twee weken maar een cursus in Zuid-Duitsland te sturen op een dikke negenhonderd kilometer van het Malieveld. Ondanks dat ik voorstander ben van het standpunt dat voor de vereniging niets mij te dol is, was dit er meer een uit de categorie "wel goed, maar niet gek".

Tijdens de cursus liep ik een Albanese collega tegen het lijf met wie ik aan de praat kwam. Nadat ik haar had verteld dat ik op vakantie zou gaan naar Albanië, kreeg ik te horen dat het een prachtig land was met vriendelijke mensen. Die uitspraak nam ik enigszins met een korreltje zout, want wie zou er nou over zijn eigen land zeggen dat het echt niet de moeite waard is en dat de bevolking bestaat uit 'bloedzuigers'...?

Kort na Veteranendag begon voor velen van ons het volgende hoogtepunt van het jaar: de welverdiende zomervakantie. Zelf had ik het briljante idee om vier weken verlof te nemen. Een weekje thuis, tweeënhalve week op reis en nog een week om thuis bij te komen. Ik vond dat plausibel klinken, ware het niet dat 'de organisatie' iets anders voor me in petto had. Ik mocht me die laatste week melden op de Generaal Winkelmannkazerne voor mijn 'missie-oriëntatie', vroeger beter bekend als MGO of (rond de oerknal) als MGI.

Gelukkig kon vijfenzeventig procent van mijn 'zomervakantiehoogtepunt' gewoon doorgaan en daar heb ik dan ook ten volle van genoten. Samen met vrouw, kind en vriendinnetje van kind heb ik tweeënhalve week door Albanië getrokken. De collega in Oberammergau had niets teveel gezegd: een prachtig



land met vriendelijke mensen. De eerste die ik tegenkwam, was een jongeman die ons van het vliegveld naar het autoverhuurbedrijf bracht. Hij bleek net zijn eerste jaar aan de Albanese Militaire Academie te hebben afgerond. Beetje jammer dat hij voor de Verbindingsdienst had gekozen. Ik geloof niet dat ik hem tijdens ons ritje ervan heb kunnen overtuigen dat hij beter logistiekering kon worden...

De rondreis door Albanië bracht ons ook bij de grens met (Noord-)Macedonië. Aangezien mijn vrouw en ik elkaar daar vijftientig jaar geleden tijdens mijn eerste uitzending hadden ontmoet, konden we op sentimentele gronden de mogelijkheid om een kort uitstapje over de grens te maken, niet aan ons voorbij laten gaan.

Terug van vakantie, kon ik in een vloeiende beweging door naar Harskamp voor de eerder aangehaalde 'missie-oriëntatie'. Dat was het eerste moment dat ik kennis kon maken met een aantal lieden met wie ik straks in Bosnië te maken krijg. Voor het gros van degenen bij mij in het klasje, wordt EUFOR de eerste missie. Nieuwe aanwas, veteranen in spé. Helaas zaten er geen B&T'ers bij. Ik verwacht er desondanks wel een paar tegen te komen bij het NSE en ga natuurlijk mijn uiterste best doen die collega's te ronselen om lid te worden van onze mooie vereniging, zodat ze deel kunnen gaan nemen aan onze activiteiten.

Ik wens u in ieder geval veel mooie ontmoetingen tijdens de geplande activiteiten van de komende periode. Zorg dat u het niet alleen van horen zeggen hebt...!

IN THE SPOTLIGHT

Inka Logister-Proost

Naam:	Willem Gorter		
Leeftijd:	56 jaar		
Uitzendingen:	1993	Bosnië	1(NL/BE) VN TBAT
	2006	Bosnië	EUFOR
	2013	Afghanistan	ISAF

Willem Gorter staat dit keer in het voetlicht met het thema 'liefde' in al zijn facetten. Na een hartelijk en gastvrij ontvangst, duik ik met Willem meteen in het diepe.

Kan je iets vertellen over je gezin, jullie relatie heeft ook te maken met je uitzending, dacht ik?

Mijn relatie met Nada is indirect ontstaan door mijn uitzending naar Bosnië in 1993. Ik diende daar een half jaar bij het VN-transportbataljon in Busovača. Toen ik terugkwam, gaf mijn moeder als vrijwilliger les op een klein asielzoekerscentrum in de buurt. Daar zaten zo'n veertig mensen, vooral uit voormalig Joegoslavië. Op een dag ben ik meegegaan naar een feestje daar en zo leerde ik Nada kennen.



We hadden direct een klik. Ik was daar geweest, wist wat er in haar land speelde. Maar ik was ook onzeker en dacht: de laatste op wie zij zit te wachten, is een militair. Toch zijn we uiteindelijk samen verder gegaan.

Nada heeft twee zoons uit haar eerste huwelijk. Haar jongste zoon werd in de oorlog geboren, nadat Nada's man was omgekomen. Haar oudste zoon woonde vanaf het begin van de oorlog bij Nada's oom en tante in Belgrado. Voor hem was het een vreemde overgang: naar een flatje in Zutphen, kennis maken



met zijn broertje en een stiefvader – zijn derde 'vaderfiguur'. We lieten alles rustig ontstaan; inmiddels noemen ze me al jaren 'pa'. Ze zien me als hun vader en dat voelt voor mij net zo. Ik ben inmiddels opa en dat vind ik fantastisch!

Zie hem glunderen!

Je hebt daarna toch nog twee uitzendingen gedaan?

Rond 2006 zat ik met EUFOR in Banja Luka. In die periode begon ik steeds meer te twijfelen aan de zin van de uitzendingen. Ze deden invallen en waren blij als ze wapens vonden, maar eigenlijk had ik het gevoel dat het weinig verschil maakte. Ik kende het land en de mensen inmiddels goed; ik zag dat het structureel weinig veranderde.

Het voelde sowieso heel anders dan mijn eerste keer in Bosnië, toen we echt in oorlog zaten. Dat was een intense tijd zonder mobiel of computer. We brachten de avonden samen door, in de bar, kaarten, spelletjes spelen. Het was zwaar, maar ook enorm hecht en gezellig. Later, met de komst van technologie, zoals in Afghanistan in 2013, veranderde dat compleet. Iedereen zat 's avonds achter zijn laptop of aan de telefoon. Je miste die verbondenheid. Er was letterlijk geen sfeer meer in de bar.

Mijn uitzending naar Afghanistan raakte me ook op persoonlijk vlak. Mijn moeder kreeg een hersenbloeding en mijn zoon lag met een blindedarmontsteking in een ziekenhuis in Portugal. Een eerlijk gezegd: ik had niets met Afghanistan. Het voelde onveilig, stoffig, somber. Alles was kapotgemaakt door de Taliban. Elke rit door Kabul voelde dreigend. Je wist nooit of een brommer of auto zich ging opblazen. Het voelde constant alsof de vijand overal kon zijn, maar nergens zichtbaar was. Dat vond ik naar; ik heb liever een zichtbare tegenstander.

UIT-*ingezonden*

Mobilisabel Oorlogskruis en het Nieuw-Guinea Herinneringskruis *Uitgereikt*

Op vrijdag 4 juli stonden wij als regiment stil bij een bijzonder moment op een bijzondere plek: de Historische Collectie in Soesterberg. Een plek waar de geschiedenis tastbaar is – en waar we eer bewezen aan twee mannen die zich met hart en ziel hebben ingezet voor onze vrijheid. Postuum werd het Mobilisabel Oorlogskruis uitgereikt aan Soldaat Rien Bolk, en het Nieuw-Guinea Herinneringskruis aan Sergeant-majoor John Paol. Twee indrukwekkende verhalen, twee verschillende levenspaden – maar beiden gedreven door plichtsbesef, moed en trouw aan Nederland.

Rien Bolk was drukker en dienstplichtig soldaat die zich inzette als militair chauffeur en gewondenverpleger in de meidagen van 1940. Later werd hij actief in het verzet. In 1942

werd hij opgepakt door de Gestapo wegens het drukken van de illegale krant Vrij Nederland. Hij werd gefusilleerd en rust nu op Nationaal Ereveld Loenen.

Johnny Jimmy Paol diende als KNIL-militair in Nederlands-Indië en later in Nieuw-Guinea. Al op 16-jarige leeftijd moest hij strijden om te overleven. Zijn leven stond in het teken van dienstbaarheid, van de strijd tegen onrecht, van trouw aan zijn kameraden en het vaderland. Hij was militair, instructeur, monteur en bovenal een man van karakter.

De RC herdacht samen met de kinderen en kleinkinderen van beide mannen. Een ontroerende ceremonie, vol respect en dankbaarheid. Mogen hun namen voortleven binnen ons regiment, mogen hun verhalen blijven inspireren en mogen wij nooit vergeten dat onze vrijheid is gebouwd op de offers van mensen als Rien en Johnny.



Herdenking

bij het Nationaal Indië monument in Roermond

Tijdens de Herdenking worden de Nederlandse militairen herdacht die in de periode 1945 - 1962 het leven lieten in voormalig Nederlands-Indië en Nederlands-Nieuw-Guinea. Daarnaast wordt er ook stil gestaan bij militairen die na de Tweede Wereldoorlog tijdens hun inzet tijdens (vrede)s missies vanaf Korea zijn omgekomen.

De herdenking zelf was stijlvol met toespraken van onder andere de Stas. Mooi dat mijn opvolger een van onze oudste AAT veteranen de heer Kloos had meegenomen!



VVRB&T ook weer aanwezig bij *Nationale Taptoe*



Ook dit jaar was onze vereniging weer aanwezig bij de Nationale Taptoe die van 12 t/m 14 september in Ahoy te Rotterdam werd gehouden. Ons regiment kreeg vanwege ons jubileum maar liefst 10 minuten aandacht met muziek, de regimentsmars, beelden en liveshow met vtgn, en marketentster!! Wat een mooie en aansprekende act!! Dank aan iedereen die hieraan heeft bijgedragen, met name elnt Danny en Sgt Ryan.



DE NIJMEEGSE VIERDAAGSE

Barry de Jong

Met een minimale voorbereiding ben ik fris gestart aan de volgende uitdaging, voor mij persoonlijk een graadmeter voor mijn fysieke gesteldheid sinds mijn hartprobleem. Jaloers op degene die al een flink aantal km in de benen hebben zitten en medelijden met degene die een week van tevoren nog in geloot zijn om te mogen deelnemen. Dan me er maar doorheen bluffen met de uitspraak "trainen is voor talentlozen".

Maandag 14/07

De auto braaf parkeren op Grave-Driehuis en met de bus naar Heumensoord. De buschauffeur laat zich niet opjuten en houdt zich aan de vertrektijd.

Op Heumensoord aangekomen, snel de afgesproken B&T tent opgezocht en een uurtje in de rij voor de individuele inschrijving. Onze kamer bestaat uit twee BD'ers, een Kol, een Kap en drie adjudanten, noem het gerust de B&T ouwe lullen kamer. Dan kwartiermaken en bed opmaken (slaapzak), lunch in de enorme eetzaal en verbazing over het aantal buitenlandse militairen. Blijft een mooi gezicht: een volle eetzaal. Naast me zit een Aziat die een mueslibol probeert te eten. De middag kenmerkt zich met een hoog reünie-gehalte en -gezelligheid in en rond de feesttent.



Dinsdag 15/07

Om 02.00 uur beginne de eerste idioten al zenuwachtig door de tent te lopen. Stel je voor in 1 tent liggen ongeveer 200 pax die allemaal hard snurken, scheten laten en moeten pissen s'nachts.

Dus slapen in de foetushouding met duim in de mond lukt niet echt. Dus maar opstaan en het ochtendritueel, toilet bezoeken en bek poetsen. Dan naar de eetzaal voor een ontbijtje, als je dat weg krijgt om 03.30 uur 'smorgens. Iedereen lacht als er een jonge Engelse loper op zijn bek valt met een vol dienblad.

Dan gaan we met onze kamergenoten naar de ouwe lullen koffielounge om ons klapmuts (beker) koffie te halen. In deze lounge zitten ook de bliepers van de organisatie, dus laten we gelijk ons 'all-inclusive bandje' bliepen en kunnen we starten met de 46 km. Zesenvestig kilometer?! Ja, want militairen hebben het geluk dat ze overal net iets meer mogen lopen. Prima verlopen deze dag, mooi om alle oude collega's, veteranen en bekenden langs de route tegen te komen. 5 km voor het einde nog even bij de bowlingbaan gestopt voor



een koud biertje. Dan nog even de Beukenlaan door en dag 1 prima volbracht. Op tijd binnen vóór de drukte, dus snel HPGen, dan een uurtje de liggende schiethouding oefenen en in de feesttent gaan kijken naar de detachementen die op hun eigen speciale manier de feesttent betreden.

Woensdag 16/07

Om 02.30uur ging de eerste mafkees alweer het licht aan doen, dus nog slaapdrongen het ochtendritueel afwerken. De weersvoorspelling was niet best en dit klopte ook nog. Net na de Beukenlaan barstte het los, dus sip en zielig de eerste 20 km onder den poncho gewandeld. Het water van de poncho loopt altijd precies je schoenen in. Natte voeten dus. Gelukkig was dit de kortste dag met 'maar' 37 km. Dus vóór de lunch weer teruggekomen op Heumensoord. Sneu voor het publiek en voor de lopers dat deze dag nat is verlopen. Maar het mag de pret niet drukken. De stands van de vier logistieke regimenten stonden op een mooi punt, dus nog even kunnen genieten van een Palmpit en een knuffel. Er wordt gretig gebruik gemaakt van de borrels, en niet alleen door militairen. De avond even in de feesttent geweest bij een fantastisch optreden van een showbandje dat helemaal los ging.

Donderdag 17/07

Om 03.00uur, hetzelfde ritueel maar elke keer een half uurtje later. De 7 heuvelenweg volgens de omroeper die op onvervalste steenkolen-Engels dagelijks vertelt over de komende dag. Mijn favoriete dag en mooi weer. 40 km-en-een-beetje met bijna aan het eind de regiments stand met de welverdiende Palmpit. Mooie dag geweest, we hebben net de demonstratie gemist die de boel probeerde tegen te houden, het voordeel als je voorin zit. Op tijd binnen zodat we weer naar de binnenkomende detachementen konden kijken. 'sAvonds is de B&T regioborrel op Heumensoord, dus alvast de voorbereiding gedaan, om het regiment te ondersteunen omdat ik toch op het kamp ben. De borrel werd erg goed bezocht, de versnaperingen waren natuurlijk door 43 Bevo geregeld en de ondersteuning van de bouwers die ook al op het kamp waren. Tijdens deze borrel een praatje van regimentsoudste (in rang) Gen. de Wolf. Door de Regimentscommandant werd nog een coin uitgereikt aan Aoi Timmerman voor zijn jarenlange inzet als bouwmeester. Een mooie dag met een mooie afsluiting.

Vrijdag 18/07

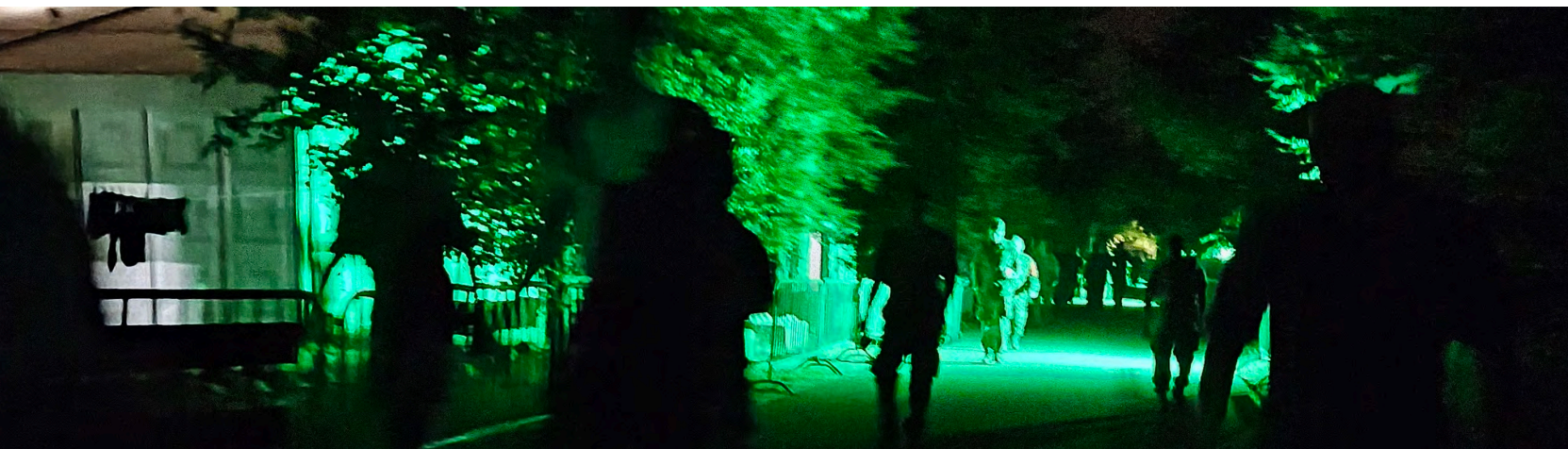
Een uurtje eerder starten op vrijdag, dus het geheel weer in paniek en nog eerder wakker. Na het ritueel goed gestart, eigenlijk lopen we al 3 dagen zonder problemen, zonder blaren. Een beetje stijf beginnen we aan deze dag, in mijn beleving de minst leuke dag. Lange saaie stukken en de militaire rustplekken op rare locaties. Trouwens, de laatste dagen merkte ik dat alles opraakte in de eetzaal en bij de rustpunten. Een beetje verdelen en wat variatie in het eet- en drink aanbod lijkt toch niet zo moeilijk, maar: het is gratis dus niet zeuren. We zijn vrij vroeg en lopen redelijk voorop, het is geen wedstrijd maar wel grappig dat twee 60+ers als eerste B&T'ers binnenkomen. Een mooi jubileum flesje Palmpit mogen ontvangen, dan nog even terug naar het kamp... stiekem toch weer 45 km!

Dan op het kamp mijn bedje en omgeving netjes achterlaten en met de bus naar Grave-Driehuis waar de auto staat geparkeerd. De bus route kruist de vierdaagse lopers bij de Via Gladiola, tel er dus wat opstoppen bij op, door lui die willen voordringen en geen geduld meer hebben. Dan sta je dus even stil..



Al met al een prima vierdaagse gelopen.

Met dank aan collega's voor de gezelligheid op het kamp, 43 Bevocie, mijn kamergenoten, het Regiment B&T en alle collega's die hebben aangemoedigd op de route!



MUSEUM TRIP

Jeroen Hoeksel

Japan - Kyoto - Okayama - Kanazawa



In deze editie een museumt(ri)p naar mijn vakantiebestemming van dit jaar, Japan. Daar zijn diverse 'veteranen-dingen' uit het verre verleden te vinden. Samoerai musea, kastelen en zelfs nog een goed bewaard gebleven wijk in de stad Kanazawa. Ga je naar Japan dan ontkom je niet aan de samoerai cultuur.



In het hart van Kyoto vind je het Samoerai & Ninja Museum, een plek waar de oude krijgscultuur van Japan tot leven komt. Geen stoffige vitrines, maar een museum dat je echt meeneemt in de wereld van de samoerai en ninja's.

Wat meteen opvalt, zijn de harnassen en zwaarden. Prachtige katana's (zwaarden), zorgvuldig geslepen en eeuwenlang gekoesterd. Elk wapen heeft zijn eigen verhaal, vaak verbonden met eer, loyaliteit en discipline. Je ziet niet alleen de pracht en praal, maar ook de harde werkelijkheid van een leven dat volledig in dienst stond van je heer.

Het museum beperkt zich niet tot kijken alleen. Je kunt zelf in een samoerai-harnas stappen en ervaren hoe zwaar en indrukwekkend het voelt om zo'n outfit te dragen. Er zijn demonstraties met echte zwaarden, waarbij je van dichtbij ziet hoe vaardig de samoerai waren. Voor de jongere bezoekers (of gewoon voor iedereen met een speelse kant) zijn er ook ninja-activiteiten: shuriken(werpsterren) gooien en sluiptechnieken leren.

Wat het bezoek extra waardevol maakt, is dat de gidsen verhalen vertellen die de geschiedenis dichtbij brengen. Geen droge data, maar levendige anekdotes over strijd, eer en de rol van de samoerai in de Japanse samenleving.

Kortom: het Samoerai & Ninja Museum in Kyoto is niet alleen een tentoonstelling, het is een ervaring. Een plek waar geschiedenis, cultuur en beleving samenkomen. Wie Kyoto bezoekt, mag deze stap in het krijgersverleden van Japan eigenlijk niet overslaan.



In de stad Okayama staat het indrukwekkende Okayama-kasteel, voltooid in 1597. Tijdens de oorlog werd de hoofdtoren verwoest, maar in 1966 herbouwd. Twee wachttorens bleven gespaard en zijn nu erkend als belangrijk cultureel erfgoed. Waar het beroemde kasteel van Himeji wit straalt, valt Okayama juist op door zijn zwarte buitenkant. Die leverde het de bijnaam Kraaienkasteel op. Ooit droeg het zelfs vergulde dakpannen, waardoor men sprak van het Gouden Kraaienkasteel. Vandaag de dag geven vooral de vergulde details en de visvormige ornamenten het kasteel een unieke uitstraling — een markant symbool van kracht en historie in Okayama.

Nagamachi Samoerai District in Kanazawa was een samoerai-wijk gelegen aan de voet van het voormalige Kanazawa-kasteel, waar samoerai en hun families vroeger woonden. Het gebied behoudt een historische sfeer dankzij de overgebleven woningen, aarden muren, privé-ingangen, smalle straatjes en waterkanalen.

Een van de belangrijkste bezienswaardigheden in de wijk is het centraal gelegen Nomura-ke, een gerestaureerde samoerai-woning waarin het leven en de voorwerpen uit de tijd dat de samoerai welvarend waren, worden getoond. Het ook in deze wijk gelegen Maeda Tosanokami-ke Shiryokan museum laat de geschiedenis van de Maeda familie zien die lange tijd regeerden over de Kanazawa regio. In het museum zijn samoerai pantser en andere relikwieën tentoongesteld die aan de Maeda Clan toebehoorden.

Kortom, ook op 'veteranengebied' heeft Japan meer dan genoeg te bieden.



UIT DE COLLECTIE

REGIMENTSZILVER

Jullie begrijpen dat deze rubriek tijdelijk zonder Pieter van der Vliet een uitdaging is. Wat blijkt? We bereiken veel met het uitzetten van een vraag: Sherlock Holmes-bereidheid, de bekende BONUM NON ABSURDUM mentaliteit en het graven in een ijzersterk geheugen.

De vraag ontstond tussen een ALV en wijnproeverij in, toen Ton Janssen mij prachtig gegraveerd zilveren bestek liet zien, gewoon in een bestek-lade van De Palmpit. Nieuwsgierigheid was gewekt en de bal ging rollen...

De zilveren kandelaars en het zilveren bestek van zowel het Regiment Intendancetroepen als het regiment Aan- en Afvoertroepen kent een rijke en bijzondere geschiedenis, die nauw verweven is met traditie en de vorming van jonge officieren. Hiervoor moeten we zo'n 65 jaar terug in de tijd.

Uit het archief van Bureau Geschiedschrijving blijkt dat de officieren van de Intendance van de KMA, promotie 1961, het initiatief namen tot het aanleggen van het regimentszilver Intendance. Zij schonken de eerste kandelaar.

Tijdens het XIe en XIIe Korpsdiner "deden enkele aanzittenden de tafelpresident onderhands het voorstel de deelnemers te verzoeken de nog niet verzilverde restanten van hun consumptiekaarten na afloop van het diner op een schaal achter te laten." In 1965 leverde dit een bedrag van f 168,85 op en in 1966 f 191,80. Aldus het Cadi nummer van de Intendance (1967_12_nr 4)

In ditzelfde artikel werd alvast een oproep gedaan aan de aanzittenden van het XIIIe Korpsdiner, vooral "tijdig hun verlangens in deze kenbaar te maken." En dat de voorkeur uitging naar één type, te weten 'Keltum', P201 (éénarmig) à f 24,75, P206 (drie-armig) à f 78,50 en P209 (vijfarmig) à



Inka Logister

Met dank aan Hans van de Gender, Jan Slingerland, Douwe Brouwer, Ton Janssen en Bureau Geschiedschrijving



f 126,50. [Voor de Millennials onder de lezers: in 1965 was de maandhuur voor een eenvoudige gezinswoning 50-150 gulden.]

De oorsprong van het gegraveerde bestek van de Intendance ligt bij kolonel Johan Rijpert die in de jaren '70 het idee had om zilveren bestek te verzamelen in plaats van kandelaars. Interessant is de manier waarop de schenkingen tot stand kwamen.

Cadetten en cursisten werden subtiel aangemoedigd een tastbaar symbool van hun verbondenheid met het Regiment achter te laten, waarbij een zilveren kandelaar of een paar gegraveerde zilveren bestekdelen als gepaste keuze werd voorgesteld. Hier werd later van afgeweken – zoals in het geval van een SMO-klas die, op aanraden van chef-hofmeester adjudant Simon, in plaats van zilverwerk dertig porseleinen borden schonk aan de mess.

Hoewel het op het eerste gezicht vrijwillig leek, werd er vaak - in het kader van traditiehandhaving en vorming van jonge officieren (wisten zij veel...) - een suggestie gedaan vanuit de cursusleiding aan afgestudeerde leerlingen van verschillende officersopleidingen zoals SRO klassen, eenheidscommandanten, reservisten opleidingen, cadetten promoties, die de behoefte hadden een geschenk aan het Regiment Intendance aan te bieden.

De commandant van de Intendanceschool was "gaarne bereid te bemiddelen bij het verkrijgen van de namen en adressen der tot promoties, lichting(spl)oeg(en) behorende jaar/klasgenoten van eventuele initiatiefnemers." (uit eerder genoemde artikel) [hoezo AVG?]

BONUM NON AB

Dit jaar vieren we het 25-jarig jubileum van ons mooie regiment. In dit artikel schets ik kort iets over die eerste 25 jaar.



De fusie/integratie

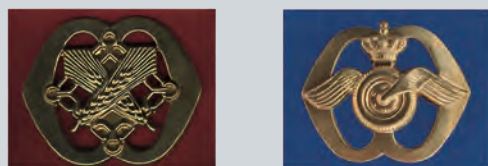
In de vorige eeuw ontwikkelde de Intendance zich van louter stafofficieren tot een bloedgroep die ook eenheden kende. Zo ontstonden de Intendancetroepen. Met de in diezelfde periode opkomende motorisatie en verdere mechanisatie werd het transport van munitie, voeding, fourage en meer goederen ook een specialisme. Zo ontstond uiteindelijk na de Tweede Wereldoorlog, uit haar voorgangers, het Regiment Aan- en Afvoertroepen (AAT).

Wat vanaf de eerste periodes al gaande was, werd langzaam maar zeker een vanzelfsprekendheid. Bevoorrading, en vooral die in niet-statische oorlogvoering, kan niet zonder transport. We zien al in de Koude Oorlog een verregaande samenwerking tussen bevoorrading (INT) en transport (AAT). De brigade-bevoorradingcompagnieën uit die tijd waren de ultieme vorm van samenwerking en samengaan. Het is dan ook niet zo vreemd dat na de val van de Muur en het einde van de Koude Oorlog steeds nadrukkelijker gedacht werd over het organisatorisch volledig integreren van beide regimenten.

En zo geschiedde. Op 20 oktober 2000 worden de beide stamregimenten (INT en AAT) opgeheven en gelijktijdig wordt het nieuwe Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen (Reg B&T) opgericht.

Wie zijn we dan? Herkenbaarheid en tradities

Binnen de Koninklijke Landmacht bestaan diverse 'beroepsgroepen' met ieder hun eigen specialisme, zoals Infanterie, Cavalerie en Genie. Op het niveau van regimenten en korpsen onderkennen we de diverse infanterie-, cavalerie- en artillerieregimenten/korpsen, de Genie, Verbindingsdienst en onze 'eigen' logistieke regimenten/korps: het Korps Militaire Administratie en de regimenten Technische Troepen, Geneeskundige Troepen en ons eigen Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen. Ieder heeft daarin zijn/haar eigen specialisme en zo nodig subspecialisme. Binnen ons Regiment B&T kennen we verschillende 'bloedgroepen'; naast 'B&T algemeen' zijn dat materieelbeheerder, verplaatser, rijinstructeur, de collega's werkzaam binnen de (operationele) catering (kok/hofmeester/cateringmanager) en tot slot de vier specialisten BIDKL.



fusieproces;
fotocompilatie
Maike Meuter

SURDUM ALTIJD EN OVERAL

Willy Engelmann



Onze tradities zijn deels permanent zichtbaar en deels vluchtig. Dit zijn ze op dit moment:

- Onze uitmontering, oftewel delen van ons gevechtspak of 'nette pak' (DT of AT) die zichtbaar maken dat wij bij deze beroepsgroep horen. Dat zijn voornamelijk je barembleem (incl. ondergrondje), de 'kraagspiegels' op je 'nette pak' en je 'straatnaam'.
- Ons vaandel en de Vaandelwacht.
- Beëdiging.
- Dodenherdenking.
- Marketentsters.
- Regimentsdrank (Palmpit), -mars en -lied.
- Waarderingen door de RC (*de Commanders Coin*, de regimentslegpenning en als ultieme waardering de Regiments Handdruk).
- Inwijding / toetreding.
- Regimentsappèl / viering regimentsverjaardag.
- Benoeming Regimentssoldaat en de Regimentskorporaal van het Jaar, Regimentsjongste Officier en een Regiments Sergeant.
- Regimentsdiners.
- Het regimentscredo is BONUM NON ABSURDUM; "goed, maar niet absurd". Oftewel, wij zullen als logistiek specialisten onze stinkende best doen om onze taak altijd en overal goed en doordacht uit te voeren, maar u mag van ons niet het onmogelijke verwachten.



Daarnaast is het regiment, net als de anderen, verantwoordelijk voor het bewaren van het cultureel erfgoed. Zeg maar de tastbare en minder tastbare (relevante) herinneringen aan ons gezamenlijk verleden. Als meest zichtbare uiting geldt onze Historische Collectie B&T te Soesterberg. Aanvullend hierop beschikt het regiment ook nog over een Bureau Geschiedschrijving, dat zich met name richt op woord en beeld. Dit bureau probeert zoveel mogelijk van ons verleden vast te leggen en op aanvraag beschikbaar te stellen. Tot slot zou je ook nog kunnen zeggen dat ons cultureel erfgoed zichtbaar is door ons monument (piramide en zuil) op het Logistiek Ereplein te Soesterberg.



Foto, Henk van Dijk

Het bevorderen van saamhorigheid

Voor logistieke regimenten is dat een stuk moeilijker dan voor het gemiddelde manoeuvreregiment, omdat het regiment verspreid zit over de hele wereld en de regimentscommandant slechts een ruim tiental regimentsleden direct onder bevel heeft. Zelfs de grootste B&T-eenheid, het Bevoorrading en Transport Commando (B&TCo te Garderen), vertegenwoordigt samen met 11 Bevoorradingscompagnie Luchtmobiel (11 Bevocie) nog niet eens de helft van het actief dienende bestand aan B&T-ers.

Hoe proberen de RC en RA dan de saamhorigheid te bevorderen? Deels zit dat ingebakken in de andere twee hoofdtaken

(traditiehandhaving en bijzondere personeelszorg) en daarnaast ontplooiën ze diverse andere activiteiten om dit zo enorm verspreide regiment samen te binden. Om de meest voorkomende te noemen:

- Gezamenlijke activiteiten, zoals beëdigingen, de jaarlijkse Dodenherdenking, diners, borrels, een jaarlijks Regimentsappèl, af en toe een Regimentsdag (met zo mogelijk een groot feest), aanwezigheid tijdens de jaarlijkse Vierdaagse Afstandsmarsen van Nijmegen, het (mede) organiseren van reünies voor veteranen, het stimuleren van een zo groot mogelijk detachement tijdens de jaarlijkse herdenkingen te Wageningen (5 mei) en de Nederlandse Veteranendag (eind juni) te Den Haag.
- Het uitreiken van certificaten en diploma's combineren met regimentsaandacht. Evenzo geldt dit voor het vieren van ambtsjubilea, medaille-uitreikingen en voor FLO-recepties.
- Het promoten en uitdragen van (een bezoek aan) de Historische Collectie als ook het lidmaatschap van de eigen veteranenvereniging.
- Aanwezigheid van de regimentsleiding bij activiteiten van B&T-gerelateerde derden, zoals B&T-eenheden of eenheden en organisaties of personen, die een relatie hebben met het regiment. Denk hierbij aan DVVO, OOCL en 'onze' opleidingscentra OTCLog en OTCrij.

Bijzondere personeelszorg

Natuurlijk heeft iedere eenheidscommandant een eigen alomvattende verantwoordelijkheid voor zijn personeel; daarnaast heeft ook de regimentsleiding een gedeelde verantwoordelijkheid. Zeker als het gaat om veteranen en oudgedienden (post-actieven) van het eigen regiment. Dat uit zich bijvoorbeeld in het bijdragen aan maatschappelijk draagvlak, erkenning en waardering voor veteranen. Instrumenten hiertoe zijn o.a. de eigen (VVRB&T) en gerelateerde veteranenverenigingen (zoals de twee verenigingen specifiek gerelateerd aan de inzet van het 1(NL/BE)VNTbat in voormalig Joegoslavië). Zorg voor veteranen begint feitelijk al bij de opleiding en toetreding komt terug bij de beëdiging en als inzet volgt probeert de regimentsleiding aanwezig te zijn bij vertrek en/of terugkeer. Tijdens verblijf in een missiegebied wordt bescheiden aandacht geschonken aan onze uitgezonden regimentsgenoten. Mochten regimentsgenoten na een inzet klachten overhouden aan deze inzet en de eigen eenheid of omgeving weet dit niet in goede banen te leiden, dan bieden enkele regimentsgenoten op vrijwillige basis - binnen een landelijk dekkend netwerk van veteranen-ondersteuners (nuldlijnsondersteuning) - een extra vangnet voor hen en voor hun thuisfront. Eén van de instrumenten voor erkenning en waardering is het (mede)organiseren van reünies voor veteranen. De veteranenvereniging voert dit uit namens de regimentsleiding.

Bij de eigen jaarlijkse Dodenherdenking op het Logistiek Ereplein te Soesterberg worden niet alleen de eigen veteranen en hun naasten uitgenodigd, maar ook de civiele

autoriteiten (burgemeesters). En daar waar aandacht wordt besteed aan de namen op het monument, probeert de RC altijd de betreffende nabestaanden uit te nodigen en speciale aandacht te geven. De regimentsleiding streeft naar aanwezigheid bij enkele andere jaarlijkse herdenkingen, zoals bij het Nationaal Indië Monument (NIM) te Roermond. Hier liggen op de gedenktafels plaquettes met de namen van omgekomen AAT- en INT-regimentsgenoten.

Inmiddels is het een traditie om vlak vóór de eigen jaarlijkse Dodenherdenking, op het Ereveld te Loenen kransen te leggen bij de 'Zeven kruizen', die de zeven Nederlandse militaire erevelden in Indonesië (van de Oorlogsgravenstichting) representeren, waar alleen voormalig Nederlands-Indië destijds omgekomen regimentsgenoten begraven liggen. Jaarlijks overlijden er regimentsgenoten; van heel oud tot veel te jong. Daar waar mogelijk en gewenst wordt hier aandacht aan besteed en probeert men fysiek aanwezig te zijn bij het afscheid.

Taakuitvoering

Uiteindelijk gaat het erom dat wij als specialisten onzetaak (bevoorrading, transport en logistieke diensten) professioneel uitvoeren. En dan heb ik het over inzet tijdens missies/operaties (als het buiten Nederland is, vaak 'uitzending' genoemd). We werden na de periode in Nederlands-Indië beperkt ingezet voor missies, omdat de focus lag op de bondgenootschappelijke verdediging van West-Europa tegen de dreiging van de Sovjet-Unie (hoofdtak 1). Meerdere generaties militairen hebben hun diensttijd doorgebracht met grote tot zeer grote oefeningen in West-Duitsland. Zowel als voorbereiding op een mogelijke oorlog, als voor afschrikking. En, niet vergeten, onder de dreiging van nucleaire escalatie. We 'speelden' in die tijd voor 99% maar één type 'wedstrijd'. Met enkele uitstapjes, vooral noodhulpverlening.

Toen de Muur (1989) viel, stonden opeens alle tollens los. Maatschappelijk en politiek gezien werd er zeer negatief tegen 'het leger' aangekeken en er gebeurden twee dingen: de hoofdfocus van de krijgsmacht kwam te liggen op hoofdtak 2 expeditionair optreden in vooral VN-verband en het kader-militieleger (gebaseerd op dienstplicht) werd snel omgevormd tot een veel kleiner beroepsleger. Voorbeeld: van zo'n 1.000 tanks en een enorm arsenaal aan artillerie gingen we uiteindelijk naar nul tanks en een magere afdeling artillerie. We gingen vredesmissies doen en konden meteen 'aan de bak' in voormalig Joegoslavië, waar een wrede burgeroorlog woedde en veel regimentsgenoten hebben gediend (en enkele omkwamen).





Op het moment dat het Regiment B&T ontstond (2000) waren 'we' o.a. bezig met de missie in Kosovo (KFOR) en was de naïeve focus op *peacekeeping* vervangen door de harde realiteit van dienen (al of niet met blauwe helm) onder feitelijke oorlogsomstandigheden. Niet-militair Nederland werd op dit vlak ook volwassen en sindsdien rolden we van de ene missie in de andere. Missies als SFOR, EUFOR en SFIR volgden elkaar snel op en liepen in elkaar over. Toen kwam de grote klapper; de ISAF-missie in Afghanistan. Vrijwel de gehele landmacht-populatie heeft hier wel minstens een keer gediend. Grote oefeningen zoals ten tijde van de Koude Oorlog waren al schaars geworden en de schaarse tijd en middelen werden helemaal opgeslokt door deze ISAF-missie en haar voorbereidingen (alle oefeningen waren t.b.v. deze missie).

Als de *Resolute Support Mission* in Afghanistan afloopt en Rusland de Krim annexeert, nemen ook de Europese NAVO-lidstaten hun verplichtingen serieus en zien we een fundamentele kentering in het denken. Hoofdtak 1 komt weer voorop, de NAVO-norm (sinds kort van 2% naar 5% BBP) is weer leidend (althans met de mond en op papier) en we gaan de 'oude stiel' uit de Koude Oorlog-tijd weer oppakken en ons weer eigen maken.

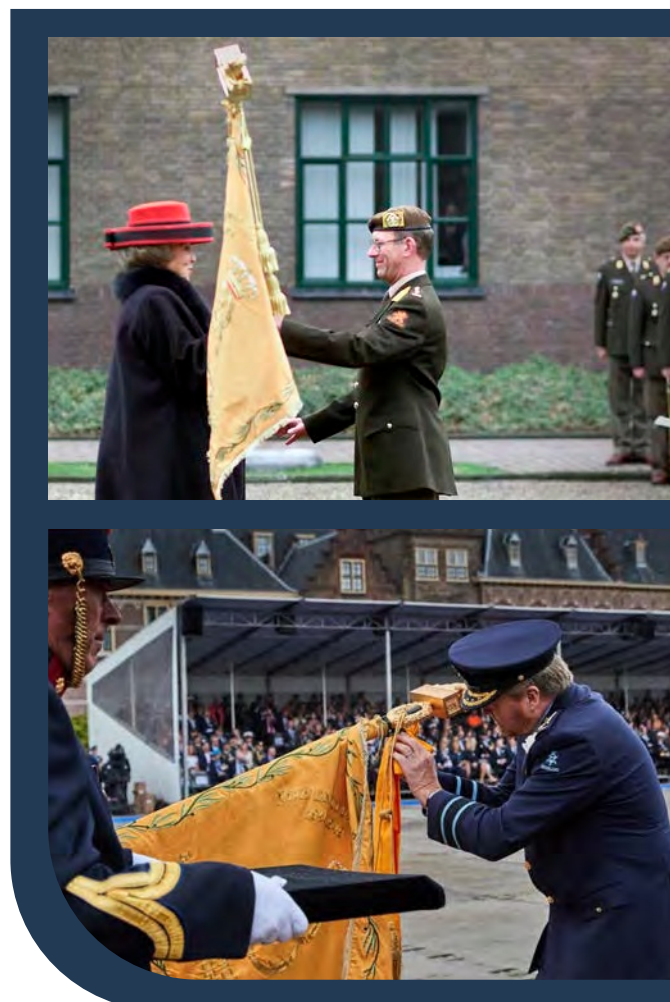
Intussen blijft één ding wel hetzelfde: m.u.v. magere jaren tijdens de inzet in Afghanistan en een dip tijdens de coronacrisis oefenen en trainen we gelukkig weer volop. Recent hielden de oefeningen *Steadfast Defender* (incl. *Grand Quadriga*), *Ardent Lion* en *Bastion Lion* velen van de actief dienenden bezig. En dat is goed.

Erkenning en waardering

Wat we zien sinds de ISAF-missie is dat militairen in Nederland meer worden gewaardeerd. Mensen in het land zien meer en meer het verschil tussen wat de politiek besluit (daar kun je het mee eens of oneens zijn) en wat militairen dan moeten uitvoeren. De militair in Afghanistan wordt in 2006 zelfs 'Persoon van het Jaar' bij Elsevier Weekblad. We mogen weer in uniform over straat, beëdigingen en andere ceremoniën vinden weer meer en meer buiten de kazerne plaats, we worden in de trein niet meer bespuugd of uitgescholden en soms spreken burgers zelfs verbaal hun waardering uit als je langsloopt. Het is nog niet het Amerikaanse "Thank you for serving", maar het kan verkeren.

Twee bijzondere momenten vinden plaats in de afgelopen vijf jaar. In 2022 spreekt de regering haar waardering uit voor de decennialang verguisde militairen van Dutchbat III (Srebrenica) en erkent de regering dat zij deze (veel getraumatiseerde) mannen en vrouwen op een onmogelijke missie hebben gestuurd. Op 11 september 2019 tekende Koning

Willem-Alexander een Koninklijk Besluit waarmee hij aan 18 eenheden een vaandelopschrift toekent. Op 25 juni 2022 tijdens de Nederlandse Veteranendag reikt Koning Willem-Alexander met een ceremonie het vaandelopschrift 'Zuid-Afghanistan 2006 – 2011' uit aan het Regiment Bevoorradingen en Transporttroepen. Ons tweede vaandelopschrift, na 'Java-Sumatra 1946-1949'.



Waar staan we dan nu?

Na een emotionele fusie, een myriade aan reorganisaties en een waslijst aan missies en andere inzet in binnen- en buitenland, een coronapandemie en een heroriëntatie op hoofdtak 1, zie ik een jong regiment met een rijk verleden en een bruisend heden. Als oudgediende bd-er kijk ik met trots naar onze actief dienende mannen en vrouwen en wens ze veel werkplezier en krijgsmansgeluk voor de volgende 25 jaar!

BEWAARDE SCHATTEN

Michel Roest



Wie heeft ze niet?
Een doos, kist of pluba
met oude schatten.
Verzamelingen uit,
en herinneringen aan
het verleden.

Ergens in een stoffig hoekje op zolder, en een of misschien wel meerdere verhuizingen overleefd. Soms bijzondere items, speciaal geworden door de situatie en omstandigheden waarin je ze verkreeg. Die dingen die je in je handen neemt en waarbij je gaat zitten mijmeren en in gedachten teruggaat in de tijd, de herinneringen weer vers vooraan in het geheugen.

Het leek mij leuk eens te kijken of er meer mensen zijn, die een of meerdere items hebben waarover iets te vertellen valt. Ik heb ze ook. Best wel wat eigenlijk. Als aftrap heb ik er een paar items uitgelicht.

Het VN ID, rijbewijs en de ID tag

Gezamenlijk aan de ketting om onze nek. Ik ben altijd blij geweest met allerlei voertuigen te hebben mogen rijden. Chauffeur op de 10-tonner bij het 1e peloton A-cie, gereden met de vuilnisbak (oude 4-tonner), de kiepwagen en de dieplader (trekker oplegger). Het VN ID werd bij tijd en wijle gecontroleerd bij een roadblock. Gelukkig hebben we (ternauwernood) onze eigen ID tags niet nodig gehad.



De VN pet

Uiteraard heb ik mijn originele, blauwe baret nog. Maar die ligt niet in een box op zolder. Deze pet kregen we omdat dit wat comfortabeler zat gedurende de warme en stoffige zomermaanden. Bij de Bravo-cie waren ze er geloof ik wat minder van, maar bij de Alpha-cie waren we er blij mee.

De Zippo

Mooi gegraveerd met het VN embleem. Onmisbaar om de dag rokend door te komen. Gelukkig ben ik al bijna 30 jaar geleden gestopt, maar toen was het een welkom ontspanningsmiddel. En de sigaretten waren erg goedkoop en voldoende aan te komen. Sigaretten werden ook veel gebruikt als betaalmiddel, of ruilmiddel, met de lokale bevolking, waarvan het overgrote deel rookte. Kleine souvenirs kon je kopen zoals armbandjes e.d., maar ook de bekende handgesneden houten pijpen.

Het Nederlandse vlaggetje

Omdat onze vlag teveel lijkt op de Kroatische vlag, moesten wij die van ons uniform afhalen om geen verwarring te veroorzaken bij de strijdende partijen.



Dus ook die hebben we in de kist bewaard.

Het nummerbord

Op het moment dat wij met T4 zouden roteren, stond "mijn" 10-tonner op de plaat omdat deze ook gewisseld zou gaan worden. De nummerplaat viel per ongeluk (...) van de auto en heb ik toen maar meegenomen. We laten tenslotte geen spullen slingeren. Ik heb een hoop meegemaakt in die wagen, dus deze plaat blijft voor altijd bij me.

Zo heb ik nog wel meer kleinere items die allemaal wel een klein of groter verhaal hebben. Die hebben jullie vast ook. Het zou geweldig zijn als jullie van deze items een foto met kort verhaaltje zouden willen maken en insturen. Wij willen dan iedere uitgave een of meerdere inzendingen plaatsen.

Dus stuur je foto(s) met verhaal naar redactie@veteranenbent.nl dan maken wij er een mooi stukje van in ons blad.



IN THE PICTURE

Petra van Asperen



Dit is een foto in Bosnië tijdens SFOR 14. We gingen langs kindertehuizen om de kinderen speelgoed en kleding te geven die in Nederland was verzameld. Bijzonder en dankbaar om te mogen doen.

Ik nomineer mijn toenmalig pelotonscommandant Wessel Raatgever voor de volgende In the picture.

Milou Kroeze-Rabelink

BOEKREVIEW

DAGBOEK VAN JOHAN DE JONGE, DUTCHBAT III

Dit jaar werd de 30e herdenking van de (aan)val enclave Srebrenica gehouden. In dat kader plaatste Johan de Jonge op zijn LinkedIn pagina twee weken lang dagelijks stukken uit zijn dagboek van 1995. Hij was als gewondenverzorger onderdeel van Dutchbat III.

Tegenwoordig werkt SM de Jonge bij STOO verplaatsingen. Op 11 juli was hij bij de herdenking in Potocari. Zijn dagboek is te lezen via onderstaande link en verder scrollen:

<https://www.linkedin.com/in/johan-de-jonge-26a0a590/recent-activity/all/>

*Wanneer was je uitgezonden en wat was jouw taak?*

Ik vertrok als Medic van DB III op 6 januari 1995 vanuit Assen via Schiphol naar Zagreb om daarna achter in een 4 Tonneur via Mostar naar Busovaca te verplaatsen voor overnachting. De volgende dag door naar Lukavac waar mijn missie begon. Als medic was één van mijn taken het verzorgen van eventuele gewonden, assisteren bij operaties of het uitdelen van medicatie voor eigen personeel en de lokale bevolking. Geen dag was hetzelfde.

In Lukavac was ik een medic op het hulpstation op de basis voor onze eigen soldaten, ik had ook veel contact met andere landen zoals Amerikaanse medics op Tuzla Airbase, NORBAT die in de omgeving van Tuzla waren gestationeerd. De dreiging voor ons was minimaal en we konden vrij bewegen in het gebied voor deze bezoeken, inclusief Simin Han. We reden ook met onze ambulance tijdens de konvoien van het T-Bat door Bosnië ter ondersteuning. Tot de basis gesloten werd en ik in april werd overgeplaatst naar Srebrenica.

Met het laatste toegekende clearance per konvoi het gebied in gesmokkeld. Het leven hier was volledig anders. Het voelde voor mij als een openlucht gevangenis, omringd door het Servische leger dat regelmatig op de stad, omgeving en OP's schoot.

Waarom hield je tijdens je uitzending een dagboek bij?

Ik hield dit dagboekje bij vanaf 29 maart toen de aanval was op OP TANGO-2 in waarbij Jeffrey Broere om het leven is gekomen. Tot dat moment was er niet veel te melden maar vanaf dat moment dacht ik dat het wellicht handig zou zijn als naslagwerk in de toekomst.

*Heeft het dagboek later voor jou een functie gehad in het verwerken van je ervaringen?*

Ik heb dit dagboek nooit gebruikt of hoeven gebruiken voor verwerking, alleen om bepaalde puzzelstukjes voor mezelf terug te kunnen vinden in de tijdsspanne.

Wat waren je beweegredenen om jouw dagboek te publiceren op LinkedIn?

Ik ben (vind ik zelf) best actief op de socials en vind het belangrijk om ook dit te delen. Ik heb de verhalen geplaatst op mijn eigen FB pagina, en omdat LinkedIn (in de basis) een platform is gerelateerd aan werk, dacht ik: een goed idee om het ook hier te plaatsen. Ik moet zeggen dat er een hoop reactie op is gekomen, ook in privéberichten.

Je kunt kiezen voor Defensie maar er zitten niet alleen mooie kanten aan. Ik heb geprobeerd een realistisch beeld te geven van een week, onderdeel van een zwarte bladzijde uit de NL Defensie geschiedenis waar ik zelf als 21 jarige onderdeel van heb uitgemaakt. Daarnaast is het op dit moment zeer actueel met alles wat er momenteel (weer) speelt in de wereld. Ik heb er bewust voor gekozen om niet gedetailleerd te vertellen (geen sensatieverhalen), omdat dit geen meerwaarde heeft, de beelden staan toch wel op m'n netvlies.

Dit jaar is het 30 jaar geleden. Je bent naar de herdenking geweest. Wat betekende dit voor je?

Elk jaar ben ik bij de herdenking in Den Haag en ik probeer om de vijf jaar aanwezig te zijn bij de herdenking in Bosnië. Heb inmiddels 3x de Mars Mira gelopen (vluchtroute in 1995), het blijft altijd een speciale gebeurtenis. Ondanks de trieste aanleiding voor een gezamenlijke verbondenheid, voel ik me één met de bevolking. Ik ga sinds 2008 minimaal 1x per jaar terug naar Bosnië en met name naar Srebrenica. Hier ligt mijn verleden en heb inmiddels een mooi en goed contact met de lokale bevolking (zoals ook met Bosniërs die naar NL zijn gevlucht). We spreken met handen en voeten, omdat men vaak geen andere taal spreekt en Google Translate is zeker een uitkomst tegenwoordig haha. Elke keer als ik de grens over kom, voelt het alsof alles van me afvalt, heerlijk ontspannen. Ik voel me ondanks mijn achtergrond welkom en opgenomen in de bevolking, men neemt mij persoonlijk niets kwalijk...alleen het hogere niveau (NL / VN).

HET REGIMENTSLIED B&T

ONTSTAAN EN TEKSTVERKLARING

Het Regimentslied Bevoorrading en Transport is als volgt ontstaan:

De toenmalig Regimentscommandant B&T, Lkol Douwe Brouwer heeft begin 2001 een verzoek ingediend om voor het nieuw opgerichte Regiment B&T een Regimentsmars te componeren. In februari 2001 heeft Geert Flik dit voltooid.

De naam voor de mars werd, op aangeven van mij, als toenmalige Regimentsadjutant "Bevoorraden is bewegen". Dit verwijst naar het feit dat je om eenheden te bevoorraden (voormalige Intendance taak) deze zult moeten vervoeren (voormalige AAT taak). Tijdens de vaandeluitreiking door Koningin Beatrix op 7 maart 2001 is deze mars voor het eerst gespeeld door de Koninklijke Militaire Kapel.

Wat we nog misten was een tekst om mee te kunnen zingen tijdens het spelen van het laatste trio van de Regimentsmars. Daarom hebben midden 2001 de RC en RA het verzoek voor het schrijven van een tekst voorgelegd aan de traditieraad B&T. Op dit verzoek werden drie verschillende teksten ingediend. De traditieraad heeft na beraad gekozen voor de tekst die door Smi Toon van de Burgt was ingediend.

Hier volgt de uitleg van de regels in de tekst:

Nu de tros van het Nederlandse Leger, B&T het Regiment.

De tekst is geschreven vanuit het verleden via het heden naar de toekomst.

De tekst begint met 'Nu', mede om aan te geven dat wij een nieuw Regiment zijn, maar evengoed kan men 'Hier' of 'Wij' zingen.

Het woord 'tros' in deze tekst verwijst naar de omschrijving zoals deze in de Dikke van Dale staat, namelijk: "Legerbagage met daarbij behorende manschap". Het is niet de bedoeling dat hiervoor het woord 'Trots' wordt gebruikt. Wij zijn trots op ons regiment maar dat wil niet zeggen dat we de trots zijn van het Nederlandse leger. Er wordt bewust gezongen "van het Nederlandse Leger" en niet "van de Koninklijke Landmacht" omdat het personeel van ons regiment werkzaam is binnen/voor meerdere krijgsmachtdelen.

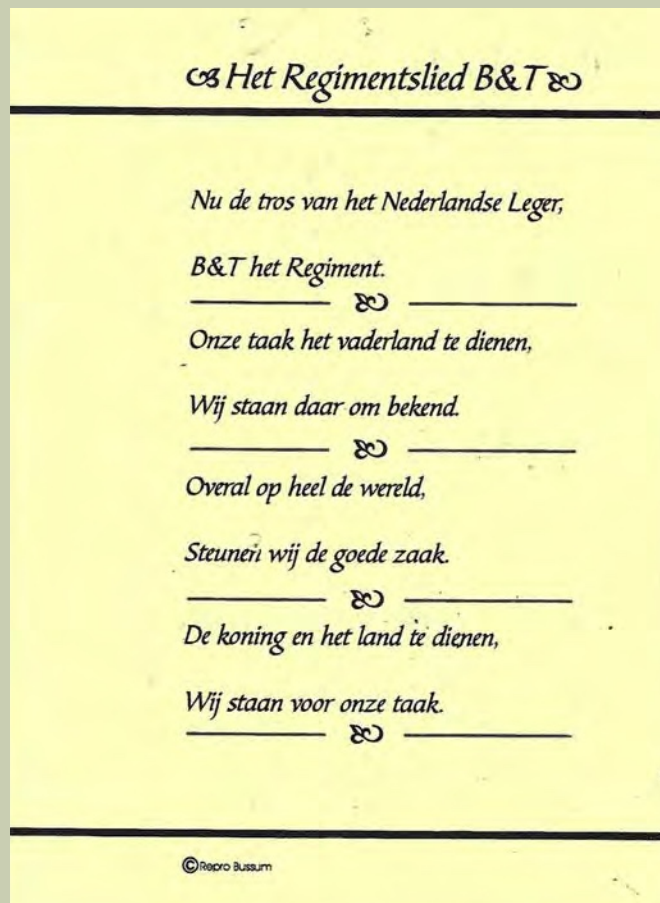
Onze taak het vaderland te dienen, Wij staan daar om bekend.

Wij zijn een dienend, zo u wilt dienstbaar Regiment en zullen ook in de toekomst ons niet onderscheiden door heldendaden in de strijd. Dit steunen en dienen komt daarom nadrukkelijk terug in de tekst.

Overal op heel de wereld, Steunen wij de goede zaak.

B&T'ers zijn altijd en overal present bij missies en oefeningen

Geert Peters,
secretaris Bureau Geschiedschrijving Bevoorradings- en Transporttroepen



De Koning en het land te dienen, Wij staan voor onze taak.

Gezien het feit dat we het koningshuis trouw zijn, is er voor gekozen de vertegenwoordiger van het vorstenhuis toe te zingen: 'De Koning' (toekomst). Ondanks het feit dat Hare Majesteit Koningin Beatrix het vaandel heeft uitgereikt.

In april 2002 heeft de toenmalige RC Lkol Jan Slingerland de Traditiecommissie Koninklijke Landmacht (TCKL) verzocht om akkoord te gaan met de tekst van het Regimentslied, wat uiteindelijk eind 2002 is gebeurd.

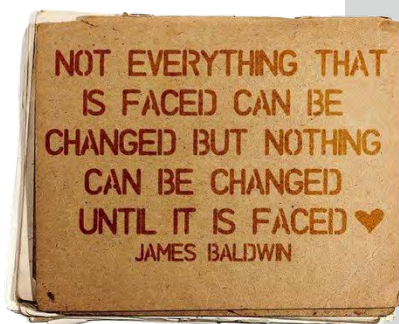
Na goedkeuring van deze tekst door TCKL is door de RA een Instructiekaart met het Regimentslied ontworpen. Dit was de IK RBT 07-03-2001. (zie foto) IK (InstructieKaart), RBT (Regiment Bevoorradings- en Transporttroepen) 07-03-2001 (datum van uitreiking van het vaandel).

Het lied wordt ten gehore gebracht bij zoveel mogelijk Regimentsgelegenheden zoals bevorderingen, beëdigingen, commando overdrachten, reünies, presentaties door het Regiment etc.

De Regimentsmars en het Regimentslied zijn te downloaden op de website van het Regiment Bevoorradings- en Transporttroepen: <https://regimentbent.nl/regiment/regimentslied>

COLUMN

Inka Logister-Proost



HETE BRIJ

“Het bespreken van politiek en religie tijdens een diner wordt over het algemeen als onbeleefd beschouwd. Het kan leiden tot ongemakkelijke situaties en kan de sfeer bederven.”, aldus het etiquetteboek. Kennelijk onbekend leesvoer voor de gasten van oom Harry (90 jaar) en Marian (89 jaar), die hun 25e trouwdag vierden. Marian is de jeugdliefde van oom Harry, herenigd nadat hun partners overleden waren.

Door een Faberfile komen we later aan dan de bedoeling en schuiven als laatsten aan. Harry's buurman – zowel in het appartementencomplex als nu aan tafel – dacht er goed aan te doen een stilte te gebruiken om ons te vragen waar we op gaan stemmen tijdens de volgende verkiezingen. Twee biljartvrienden noemen onmiddellijk een politieke partij die beslist niet de mijne is en ik zie een nichtje en een bridgevriendin van Marian ongemakkelijk kijken. Ik verslik me van schrik en dat blijkt een prima bliksemafleider te zijn: goedbedoeld geklop op mijn rug, nog net een heimlich door grijpgrage neef ontweken, was voldoende om een dreigende polarisatie tussen de tafelgenoten af te wenden.

Joep, ouwe dienstmaat van oom Harry, brengt een felicitatie toast uit – glazen cava in de lucht - en vraagt om toestemming voor één minuut stilte voor alle ellende in de wereld. Eengezins zwijgen we. Saamhorig verdwijnt de amuse van een Oost-Indische kersbloem, gevuld met knapperige bolletjes haringkuit en een dotje zeewiermousse onder onze neus.

Marian's dochter vertelt ontroerd dat ze in Utrecht heeft meegedaan met het hardop voorlezen van alle namen van Palestijnse en Israëliëse slachtoffers, gedurende vijf dagen. “Alleen al de namen van de kinderen duurden 30 uur”. Haar zus vertelt dat ze Amnesty International in haar testament heeft gezet. “Ik voelde me zóóó machteloosóóó.”

Buurman probeert de sfeer op te vrolijken met een misplaatste grap: “Je moet wat overhebben voor een Gaza Beach Club vakantie!” Hij is de enige die lacht.

De obers redden ons met het voorafje: geroosterde aubergine op een bedje van oesterblad, bieslookcrème en zwavelzwammenpoederparels.

Boekenwurm Barend, samen met oom Harry lid van de boekenclub, vertelt dat hij vorige week het boek ‘Hoe vijanden vrienden kunnen worden’ gekocht heeft voor zijn kleindochter; dat lijkt hem leerzaam en hoopgevend. Zelf heeft hij het boek ‘De meeste mensen deugen’ gelezen en dat gaf hem interessante inzichten. De disgenoten zijn niet nieuwsgierig naar zijn inzichten, hebben hun oordeel al klaar: “Dat moet je de Oekraïense bevolking maar eens uitleggen!” roept Marian.

“Kies voor algemene onderwerpen zoals recent gelezen boeken”, staat ook in dat etiquetteboek. Heeft Barend een beetje verkeerd begrepen.

De bridgevriendin geeft me een por en zet in: “Lang zullen ze leven, hoera hoera...”. We zingen allen dankbaar mee.

Tijdens het verorberen van de casarecce met garnalen, limoendruppels en rode peper-maïspangrattato boren we een ontluikende Trumpdiscussie de grond in. Terwijl we genieten van ‘n mini cranberry-tijmmeringue tartelette met sesam-anijsklets kopje omzeilen we uiteenlopende ongenueanceerde vluchtelingenoplossingen.

Ik geef oom Harry en Marian een dikke knuffel.

“Dank je wel, het was gezellig!”

Thuis zucht ik.

Laveren tijdens het dineren, anno 2025.



IN MEMORIAM

Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van:

A.J. de Bruijne	Cadzand		Niet bekend
D. Journee	Apeldoorn		30-05-2025
S. Sens	Groningen	IFOR/KFOR	08-08-2025
H. Poldervaart	Wageningen		10-09-2025

ALS DE STILTE KOMT

NU 'T ROUWRUMOER RONDON JOU IS VERSTOMD,
 DE STOET VOORBIJ IS, DE SCHUIFELENDE VOETEN,
 NU VOEL IK DAT ER 'N DIEPE STILTE KOMT
 EN IN DIE STILTE ZAL IK JE OPNIEUW ONTMOETEN.
 EN TELKENS WEER ZAL IK JE TEGENKOMEN,
 WE ZEGGEN VEEL TE GAUW: HET IS VOORBIJ.
 HIJ HEEFT ALLEEN JE LICHAAM WEGGENOMEN,
 NIET WIE JE WAS EN OOK NIET WAT JE ZEI.
 IK ZAL NOG ALTIJD GRAPJES MET JE MAKEN,
 WE ZULLEN SAMEN DOOR HET STILLE LANDSCHAP GAAN.
 NU JE MIJN HANDEN NIET MEER AAN KUNT RAKEN,
 RAAK JE MIJN HART NOG DUIDELIJKE AAN.

TOON HERMANS

AGENDA

Onze activiteiten worden mede
mogelijk gemaakt door



fonds

Datum	Gelegenheid	Plaats	Contact - telefoon/e-mail
9 oktober	Regimentsdodenherdenking	Soesterberg	Inschrijven via de website
15 oktober	Terugkeerdag	Soesterberg	Inschrijven via de website
20 oktober	25e Feitelijke Regimentsverjaardag		
25 oktober	UNIFIL veteranenreunie	Soesterberg	Inschrijven via de website

BUDGETRUST

HEB JE WEL EENS GELDZORGEN?

Als je deze vraag met ja kunt beantwoorden, dan ben je zeker niet de enige. Eén op de vijf huishoudens heeft namelijk moeite om de rekeningen te betalen. Betalingsproblemen komen voor in alle lagen van de bevolking.

BUDGETRUST gaat samen met jou aan de slag om inzicht te krijgen in jouw financiële situatie, laat je inzien waar het beter kan en coacht je op houding/gedrag ten opzichte van geld en uitgaven. Na een coachingstraject is het de bedoeling dat je in staat bent om zelfstandig jouw financiële huishouding te beheren.

WERKWIJZE

Ieder mens en elke situatie is anders. Om die reden werk ik altijd volgens een op maat gemaakt plan. Ik bezoek cliënten in hun eigen vertrouwde en veilige omgeving. Afspraken kunnen zowel overdag als in de avonden worden gemaakt. Naast de afspraken ben ik tijdens een coachingstraject zowel telefonisch als via de email bereikbaar.

Kijk voor verdere informatie op mijn website, of neem persoonlijk contact op.

Henk Bouwknecht
Budgetcoach

☎ 06-36095639 ✉ info@budgetrust.nl 🌐 www.budgetrust.nl

Aangesloten bij de Nederlandse Vereniging Voor Budgetcoaches en Schuldhulpverleners (NVVBS).



Zekerheid in onzekerheid.

veteranensearchteam.nl/doneren

40.000 vermissingen per jaar. De politie heeft onvoldoende materieel om grote zoekacties op touw te zetten. Zij rekenen op ons. Wij zijn veteranen en overige geüniformeerden en zoeken vrijwillig naar vermiste personen en/of voorwerpen. Wij zoeken tot we het maximale er uit gehaald hebben. Steun ons team, elke vermissing is er één te veel. Ga naar onze website voor meer informatie.

Het VST wordt alleen ingezet op verzoek van



De kracht van ons team

Wij zijn het Veteranen Search Team. Eén team van veteranen en facilitators: vrijwilligers. Onze achtergrond en ervaring maken dat wij over een onuitputtelijk doorzettingsvermogen beschikken. Wij zijn getraind om doelen te behalen, missies te voltooien. Geheel belangeloos, omdat families recht hebben op antwoord.

Wij zijn zo snel mogelijk vanuit het gehele land ter plaatse. Met de techniek die nodig is. Wij worden gemiddeld 60 keer per jaar ingezet. Dit aantal stijgt. Dankzij giften kunnen wij noodzakelijke apparatuur, kleding, eten en reis-/verblijfskosten bekostigen. Essentiële factoren om zoekacties te starten, te faciliteren en op te lossen. Ga naar www.veteranensearchteam.nl, lees meer over onze stichting en word donateur.



VETERANEN SEARCH TEAM
Hobbemalaan 5
3712 AZ Huis ter Heide
informatie: 06 15 86 03 43
inzetverzoek: 085 8000 038
info@veteranensearchteam.nl
www.veteranensearchteam.nl

**Eén team,
één opdracht.**

Word donateur